

In mei 2012 kreeg ondergetekende een verzoek van de redactie van Chronos, een alumni uitgave/blad van de faculteit Educatie van de HAN (Hogeschool Arnhem-Nijmegen), mee te werken aan het themanummer 'Idealen en ambities'.

Zij vroegen mij iets te schrijven over de idealen achter de *Stichting Kleinschalige Projecten Indonesië*.

Dit artikeltje is in het najaar 2012 gepubliceerd.

'IDEALEN' ACHTER EEN STICHTING

Een terugblik:

Voor de zomervakantie kreeg ik het verzoek om iets te schrijven over de idealen achter de *Stichting Kleinschalige Projecten Indonesië*. Deze stichting behartigt projecten die vooral met onderwijs te maken hebben. Vorig jaar op 4 november 2011 besloten we de kleinschalige projecten Indonesië van mijn ouders in een stichting onder te brengen. Tijdens het opmaken van de akte vroeg de notaris naar de doelen van de stichting, niet naar haar idealen. Hoewel we vroeger vaak met mijn ouders over de projecten spraken, kan ik me niet herinneren dat daarbij hun idealen of doelen onderwerp van gesprek waren. Enerzijds was mijn Nederlandse moeder daar te nuchter voor en anderzijds mijn Indo-Europese vader druk met het leven zelf. Kort na WO-2 ontmoetten ze elkaar in Den Haag; hij was officier op de koopvaardij en zij was toevallig daar vanwege een huwelijk van een van haar vrienden. In 1947 vertrokken ze samen naar het moederland van mijn vader om daar op West-Java een nieuw leven op te bouwen. In 1958 moesten ze vanwege het kortzichtige koloniale beleid van de toenmalige Nederlandse regering hun leven opnieuw inrichten, nu in Nederland. Maar Indonesië heeft hen nooit losgelaten.

Het verzoek een bijdrage te leveren aan dit themanummer van Chronos heeft me wel aan het denken gezet en me met heel wat vragen opgezadeld, vragen waar mijn ouders nooit antwoord op hebben gegeven of waar ze over spraken. De vragen zijn: 'Waar lag het begin van al die projecten? Wat is het verschil tussen idealen en doelen? Kun je idealen erven of overdragen?, Zijn idealen besmettelijk? Wat is het verschil tussen een ideaal, een idee en een ideaalbeeld en, wanneer wordt het streven naar een ideaal een ideologie? Is het realistisch om idealistisch te zijn?' Ik denk niet dat het nu de bedoeling is dat ik een filosofische verhandeling over idealen ga schrijven, maar het kan wel relevant zijn.

Als ik naar de eerste vraag kijk, dan denk ik direct aan mijn moeder. Zij had een sterk en spontaan rechtvaardigheidsgevoel en een groot sociaal hart. Het zijn deze emoties en morele waarden geweest die het fundament van de stichting vormden. Een steviger fundament kun je niet hebben. Na het overlijden van onze ouders erfden we dat fundament en een 'gebouw' waar sinds 1976 vele kinderen en ouderen een zeker onderkomen vonden. Wat nu, was de vraag, hoe moet je handelen? Het gebouw laten verkommeren?

Het is dat mijn oudste zus met een zekere nuchterheid en ook dapperheid de administratie en de correspondentie met de donateurs overnam. Tegelijkertijd kregen we onverwachte steun van buitenaf. Eind 2009 maakten mijn zus en ik een rondreis door Java om de projecten te inspecteren en

te inventariseren. Peter van Hasselt reisde met ons mee omdat ik hem bij zijn afscheid van de pabo had beloofd Indonesië van dichtbij te laten zien. Peter kwam laaiend enthousiast over de projecten terug. Ondanks dat ik genoeg tijd heb gehad om over het schrijfverzoek na te denken, weet ik nog steeds niet waarom ik me heb aangesloten bij het doorzettingsvermogen van mijn zusje en het enthousiasme van Peter, mijn dochters en vrijwilligers. Zet je me het mes op de keel dan voel ik dat eerbied – wat een ouderwets woord – voor mijn ouders eigenlijk de drijfveer is waarom ik hun werk voortzet. Het zijn mijn Aziatische wortels en niet de idealen die mijn werk voor de stichting sturen.

Wat doen we?

Mijn ouders startten met hun projecten na een vakantiebezoek in 1976 aan onze familie op Midden-Java. Het begon met een groep politieke gevangenen die daar zonder enig middel van bestaan naar een afgelegen plek was gedeporteerd. Ze leefden er onder barre omstandigheden. Kort daarna werd in samenwerking met de Zusters Dominicanessen een opvanghuis voor vereenzaamde ouderen in Cimahi en omstreken, gebouwd.

De laatste jaren richt de stichting zich voornamelijk op onderwijs en incidenteel op werkgelegenheid en gezondheidszorg. Wij initiëren projecten voor de meest behoeftige inwoners van Java en Flores. Dat zijn mensen die zelf niet de middelen hebben om (verder) te leren of zich te ontwikkelen. Zo dragen wij al jaren zorg voor een grote groep scholieren, adoptiekinderen en wees- en straatkinderen in Jakarta. Dankzij onze ondersteuning in de vorm van lesmateriaal en door bijvoorbeeld een kleuterschooltje te bouwen op Flores, geven we hen kansen op een betere toekomst.

Naast deze ontwikkelingsprojecten zetten we ook kleine projecten op met behulp van microkrediet. Zo steunen we een groep bejakrijders, vrouwen die in de dessa een toko startten en twee groepen vissers. Het grootste deel van onze projecten bestaat uit lange termijn initiatieven met groeimogelijkheden.

Aangezien wij vanuit Nederland te werk gaan, laten we de projecten uitvoeren en begeleiden door inwoners van Java en Flores uit de onderwijs- en zorgsector. Naast een nauwe samenwerking met de Zusters Dominicanessen zetten we hiervoor ook andere (niet-religieuze) netwerken in. Om zicht te houden op de uitgaven van gedoneerde gelden, leggen de begeleiders van de projecten geregeld verantwoording bij ons af. Daarnaast bezoeken wij Java en Flores zelf ook regelmatig.

Het motto:

Onze stichting wil mensen met haar initiatieven selfsupporting maken. Onze leidraad is het motto van Maria Montessori: *Leer mij het zelf te doen*. Volgens Montessori heeft ieder kind, ieder mens de drang tot zelfontplooiing. Door in te spelen op de specifieke behoeften van mensen en hierbij de juiste tools aan te reiken hopen wij hen een betere toekomst te geven.

Is hier misschien dan toch sprake van een ideaal...?

Meer Informatie?

Meer informatie over de inhoud van onze projecten, donaties, jaar- en reisverslagen is te vinden op www.help-indonesie.nl en op Facebook onder Kleinschalige Projecten Indonesië.

Anton Vandeursen.